

A Fővárosi Ítéltábla a Kummer Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Kelemen, Mészáros, Sándor és Társai Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Sándor István ügyvéd) által képviselt I.r. alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és II.r. alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2013. november 8. napján kelt 29.P.23.037/2013/6. számú ítélete ellen az I-II. rendű alperesek részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem érintett rendelkezését nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és az I. és II. rendű alperest további 18.000 (Tizennyolcezer) - 18.000 (Tizennyolcezer) forint kereseti illeték megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű alperest, hogy személyenként tizenöt napon belül fizessenek meg a felperesnek 15.000 (Tizenötezer) - 15.000 (Tizenötezer) forint fellebbezési költséget, továbbá a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) - 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes az általa üzemeltetett ... portálon ... napján megjelentetett, valamint a ... című hetilap ... napján megjelentetett számában közölt; és a II. rendű alperes az általa üzemeltetett ... portálon ... napján megjelentetett „...” című cikkben, megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő jogát azzal, hogy a cikkben valótlanul állította, hogy a felperes korábban a ... nevű internetes portálon álnéven, egyes szám harmadik személyben önmagát jó színben feltüntető, illetve pártbeli ellenfelei lejáratására alkalmas cikkeket jelentetett meg.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy elégtétel adásként az ítélet rendelkező részét változtatás nélkül 8 napon belül tegye közzé a ... portálon önálló hírként és tegye elérhetővé, amíg az oldalon az eredeti írás megtalálható.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy az ítélet rendelkező részét jelentesse meg a ... című hetilap következő számában a 14. oldalon, az eredeti cikkel azonos betűszedéssel.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy az ítélet rendelkező részét tegye közzé a ... portálon 8 napon belül önálló hírként és tegye elérhetővé addig, amíg az eredeti cikk megtalálható.

Kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek egyetemlegesen 300.000 forintot, valamint ezen összeg után 2013. január 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező kamatot.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 60.000 forint perköltséget.

Kötelezte az I. és II. rendű alperest, hogy külön felhívásra fizessenek meg a Magyar Államnak személyenként 18.000-18.000 forint eljárási illetéket.

Határozatának indokolásában az Alaptörvény VI. cikkének (1) bekezdésében, az Európai Emberi Jogi Egyezmény 8. cikkében, a régi Ptk. 75. § (1) bekezdésében, 78. § (1) bekezdésében foglaltakra hivatkozott.

(tanú1) és **(tanú2)** tanúk vallomásának értékelése alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes a jogvitában nem tudta bizonyítani a felperes által kifogásolt tényállításának valóságát. A meghallgatott tanúk ugyan részletes és összetett vallomást tettek a felperes ... belüli politikai erőviszonyával és a ...-val kapcsolatos lehetséges befolyásával összefüggésben, azonban közvetlen konkrét és meggyőző tényállítást nem tudtak tenni arra nézve, hogy tudomásuk lett volna arról, miszerint a felperes álnéven, önmagát méltató, pártbeli ellenfeleit lejárató cikkeket publikált volna.

Megállapította, hogy a keresettel érintett közlés tényállítás, mely szerint a felperes egy etikailag mélyen elítélendő módszerrel saját magát méltató, ellenfeleit lejárató cikkeket jelentet meg. Miután ez a megfogalmazás a cikk egészének értelmezésével a teljes szövegkörnyezettel együtt vizsgálva sem tekinthető véleménynyilvánításnak, annak eltérése a felperestől, mint közszereplőtől nem várható el. A tényközlés sértő mivolta egyértelműen megállapítható, tekintettel arra, hogy egy országgyűlési képviselőről azt állítani, hogy álnéven publikált cikkeket próbál érvényesíteni, kétségtelenül negatív közlés, amely a felperes megítélésének

hátrányos befolyásolására alkalmas.

A jogsértés megállapítására a régi Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján, míg az elégtételadásra a 84. § (1) bekezdés c) pontja szerint került sor.

A nem vagyoni kártérítés iránt előterjesztett keresetet részben találta megalapozottnak, figyelemmel arra, hogy a felperes a köztudomású tényekre történő hivatkozáson túlmenően, miszerint a sérelmezett, sértő állítás következtében magyarázkodásra kényszerült, további tényállítást nem tett. A meghallgatott **(tanú3)** és **(tanú4)** tanúk azon túlmenően, hogy a cikk miatt többen felháborodva mentek be a párt központi irodájába és negatív visszajelzés volt tapasztalható a médiában és a párton belül is, egyéb konkrétumokkal, melyek alapján a felperes helyzetének a cikk következtében bekövetkező lényeges elnehezülése lett volna levonható, nem tudtak szolgálni. Ekként 300.000 forintban látta megállapíthatónak azt az összeget, ami megfelelőképpen kompenzálja az elszenvedett felperesi sérelmet, ugyanakkor kellő visszatartó jelleggel is bír.

Az alperesek egyetemleges marasztalására a Ptk. 344. § (1)-(2) bekezdése alapján került sor, még a kamatfizetési kötelezettségre vonatkozó rendelkezés a Ptk. 301. § (1) bekezdésén és a 360. § (1) bekezdésén alapult.

A perköltségviselés kérdésében a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján döntött, tekintettel arra, hogy a felperes a jogalap vonatkozásában teljes egészében pernyertes lett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I-II. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az első fokú határozat megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérték. Másodlagos fellebbezési kérelmük az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítására irányult.

Fellebbezési álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság ítélete több helyen is jogszabálysértő, az a Pp. 3. § (2) és (5) bekezdésének rendelkezéseibe ütközik, miután a meghallgatott tanúk vallomását nem azok egészének tartalma szerint, illetve attól eltérően vette figyelembe, a tanúvallomások egyes részeit kiragadva. **(tanú1)** tanúvallomásának helyes értékelésével egyértelműen megállapítható, hogy a felperes és a hírportál között szoros kapcsolat áll fenn, az a körülmény is megállapítható, hogy a portálon rengeteg, a felperest pozitív színben feltüntető írás jelenik meg. A tanúvallomásban foglalt állítások alkalmasak arra, hogy az alperesi közlések valóságtartalmát alátámasszák, annak bizonyítékául szolgáljanak **(tanú2)** tanúvallomásával együttesen. A tanúvallomás alapján egyértelműen megállapítható, hogy 20-25, a felperest jól ismerő ... országgyűlési képviselővel folytatott beszélgetés során nyilvánvalóan kiderül az a körülmény, miszerint a felperesnek nagyon szoros a kapcsolata a ... portállal, illetve a felperes akár a cikkben foglalt ... álnéven is szokott publikálni az oldalon. A tanúvallomások megerősítik azt, hogy a felperes ... fennálló erejét nagyban köszönheti a portálnak, ahol számos esetben jelennek meg őt jó színben feltüntető írások, illetve a párton belüli ellenségekkel

kapcsolatos negatív hangvételű írások is. A két tanú vallomása egészének értelmezése alapján tehát kellőképpen megállapítható az, hogy a felperes által a cikkben sérelmezett állítás megfelel a valóságnak.

Ugyanakkor előadták azt is, hogy a kifogásolt cikk még a valóság bizonyításának hiánya esetén sem lehet oly mértékben sérelmes a felperesre nézve, hogy az őt ért esetleges sérelmeket a jog eszközeivel kelljen reparálni. Hivatkoztak arra, hogy a felperesnek, mint a ... országgyűlési képviselőjének a tūrésı kötelezettsége a személyére vonatkozó véleménynyilvánítással szemben jóval tágabb, mint más magánszemélyeknek. A megjelentetett írásban csupán a valóságot kívánták közölni, amely mögött számos, a felperest jól ismerő személytől származó nyilatkozat, tényközlés található. Az információforrások kizárólag saját tapasztalataikat adták tovább, ennek megfelelően a kellő körültekintés tanúsítása mellett került sor az állítások megtételére.

Megítélésük szerint az elsőfokú bíróság az eljárása során helytelenül értékelte a 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozat indokolásában foglaltakat, miután egyrészt a sérelmezett állítás a közszereplő felperes esetében nem lehet alkalmas a jóhírnév megsértésének megállapítására, másrészt az alperesektől elvárható figyelem és körültekintés tanúsítása mellett került sor a vonatkozó állítás közzétételére, ezért ugyancsak nem kerülhetett volna sor a személyiségi jogsértés megállapítására. Utaltak arra, hogy az adott alkotmánybírósági határozat nem csak a véleménynyilvánítás, hanem a tényközlés esetére is kiterjeszti azt a rendelkezést, hogy a becsület csorbítására alkalmas tényállítás, híresztelés, illetve ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezés használata csak akkor büntethető, ha az ilyen tényt állító személy tudta, hogy az állítás valótlan, vagy azért nem tudott annak valótlanságáról, mert a rá irányadó szabályok alapján elvárható figyelmet vagy körültekintést elmulasztotta. A perbeli esetben ezen körülmények nem állnak fenn.

Előadták továbbá, hogy az elsőfokú bíróság döntése a PK 12. számú állásfoglalás rendelkezésébe is ütközik. Az állásfoglalás alapján ugyanis társadalmi, politikai, tudományos és művészeti vita önmagában nem lehet sajtó-helyreigazítás alapja, a kereset tárgyává tett kijelentés ugyanakkor - a meghallgatott tanúk vallomásai alapján - egyértelműen politikai vita tárgyát képezi.

Álláspontjuk szerint a felperes nem bizonyította, hogy őt milyen nem vagyoni kár érte, illetve, hogy kényszerült-e közvetlenül magyarázkodásra vagy a társadalmi megítélése ténylegesen hátrányosan változott-e. Ezért az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés mértéke jogszabálysértő, az ellentétes a Pp. 3. § (2) bekezdésében foglaltakkal, valamint a vonatkozó bírósági gyakorlattal. A jogsértés megállapítása a kár bizonyítása nélkül nem ad alapot nem vagyoni kártérítés megítélésére. A felperest esetlegesen ért hátrány bizonyítása nem mellőzhető. A megítélt összegszerűséget eltūzottnak tartották, mivel a felperes által hivatkozott magyarázkodások nem okozhattak ilyen mértékű nem vagyoni kárt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult.

Megítélése szerint a meghallgatott tanúk tényadatokat nélkülöző vallomásaira, valamint egyéb feltételezésekre egy állítás valóságtartalmát alapozni nem lehet, ezért helyesen került sor a jogvitában annak megállapítására, hogy az I-II. rendű alperes a perben sérelmezett tényállításokat nem tudta bizonyítani.

Az I-II. rendű alperes fellebbezése alaptalan.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntésével és annak jogi indokaival egyetértett. Az elsőfokú bíróság a jogvitában irányadó jogszabályokat helyesen alkalmazta, így azokra a másodfokú bíróság csupán visszautal.

A felperes által sérelmezett közlés egyértelműen tényállítás. A kifogásolt tényállítás valóságtartalmát a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alpereseknek kellett bizonyítani. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a meggyőződésre, hogy az alperesek azon védekezésüket, miszerint a kifogásolt tényállítások valóságok, igazolni nem tudták. A meghallgatott tanúk feltételezései, következtetései a leírtak valóságtartalmának alátámasztására nem alkalmasak. A valótlán és a felperesre nézve egyértelműen sértő tények állítása következtében jogszerűen került sor a személyiségi jogszértlés megállapítására és az objektív, valamint a szubjektív jogkövetkezmény alkalmazására. A nem vagyoni kártérítés megállapítására a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján jogszerű lehetőség volt, az elsőfokú bíróság által meghatározott összeg eltúlzottnak nem tekinthető.

Tekintettel arra, hogy az I-II. rendű alperes nem alkot a Pp. 51. § a) pontja alá eső egységes pertársaságot, egyetemleges marasztalásukra nincs lehetőség. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint az I-II. rendű alperes által fizetendő perköltség vonatkozásában részben megváltoztatta és az I-II. rendű alperest személyenként kötelezte a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előlegezett kereseti illeték viselésére.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyta.

Az I-II. rendű alperes fellebbezése eredményre nem vezetett, így a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján ugyancsak személyenként kötelesek viselni a felperes fellebbezési költségét, melynek meghatározására a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése, 2. § a) pontja, (5) bekezdése alapján került sor. Az előlegezett fellebbezési illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezés a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2015. január 9.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő